

راستان آموزنده

در انتظار بازگشت محاکوم!!

خلاصه شماره‌های پیش

نمایانی مدیریادشاه عراق دشکار گاه از تکروه رفاقتاد، هوا سرد و مبارزی بود شدادر گله محتقان بنام حفظله طالقان بود، سلطنه از مهمات او از جویی فرد گفارنگرد سبع که لعکران نهان رسیدند وی همن خدا حافظ امیر را ای خود را معزی کرده اندی خواست که برای نایقی خدماتش به کاخ سلطنتی جمهیر برود، سال بعد که خان کسالی دهستان و والاهش ساقط کرد و بود، حفظله برای ملاقات نهان شهرت، اینجا روز و روزهاده بود، بود با رورشوم، طبق قانون کشور عراق اولین کسی که در آن روزهاده بودیم که شدکننه و خوش داشت، داری بده غریبان، من رسیدند، غریبان عراق دوسله بود که به تعلیم از غریبان میر ماخته شده بود، به محض ورود حفظله مأموران اوی اگر که لرزه میان برده اند، نهان نیز لوایه ای محاکوم کرد، حفظله ازوی خواست که لافل برای مدت کوتاهی را ومهات و متعه که از معمش شد و سبک کند و بگزید، نهان ازاوسان خواست، دیدیان خذار جان ندم یوش ارجمند نهاد کرد بین از قب سلطنه آزاد و نهان گرفتار شد، آنکه روزهاده قرار گرفتند...

تل حمام علوم اقام

جهنم های امروخته شدند، سانهای یکندی فرمان قتل نهان با مشورت و قریان آمیختند، من گذاشت، جیافت شد... نایبرند، یک کبده از بادی، عمر، وبالآخره پیکاسات پرور از از هفته، همچه دوی و نهاد که با هالت است، من گفتند شاهزاده هم خبری نزد، نایبار فرمان قتل صادرشد، جلاه آستینها میان دست بسته شدند، جلاه مرتب گفتند چهلویین شود محاکوم که باهن اردو و غریلاند بیکره، و از نهان فرمان میخواست، یک

کلکه از جنگل من گه رسته است و باره بیه
گردد و خود را گز قار کند، مگر آنکه خپلی
احصل باشد؛ و ذیران هنده داشتند با اینکه قلبی است
حفظله بنام گردد ولی از هنر احرای قانون!!
با پیشی سرک حوان نامن را تا غروب با خبر
الدانت.

سامن هیچگونه اصراری نداشت اور ب
آن گفت دهد کی برای من از منشی شهادت مکن
آنکه سرک نهاد مظلومی گردد، آنکن که
بیچاره ای را از سرک نهاد داده ام اگر مردم
پیش وحدان و حیی خود شر مبارزیست زیرا
دهمتر قدرت خوبی خوبی انجام دادم، ولی
نهان سال تر دیدی شارم که حفظله بروخواهد
کشته...
جلاد به خوش باوری حوان خنده اتسخر
آور گشکرد و درین سال از اینکه محاکوم
به اعدام خواسته خود را حفظ کرد و میان
سامن حکوم، الشاعر ولاهای نهی کند سخت
یوش ارجمند بود نهان هم شاهزاده بود که حفظله
بر تکرده و حوان نامن بجای او کشته شد،
نهان گرفتار شد، اینجا آنده بشده دم بکشند
بر قریب خسته، دویده، خود را دسته و گوشه
کرده است برای چه؟
حال او دیگر صحبت اذرمه رک بود، کسی برای
نهان ای قریانی غربیان و غمیش نهان شد ادمه
میخواستند علی آمدن حفظله را داده کنند، بیک
علامت سؤال و اسئله ای پیر رک در قله همه میمیخت
ادشار و گذا خواهده نیست، جراحته آمد،
او که از خرگه گز بخته بود اکن هم داد
تقبیل او نبود، گیرم بمعواست خوش قولی کند،
وقت از دوره بدجلاده نیز ام گردن حوان نامن
آشنا گرده است لازم بتواند عده که کمی بواسی،

واز کجا اطمینان پر احتمت حفظ مدد اشتاد جازه
فرمایید که حوان صاف هم سواب این سوالات
را در دشن گند.

شمان گفت: اتفاقاً اینها سوالاتی بود که
حود من هم به پاسخشان ملاطفه نداشدم و دلیل من
وقت گذشته را زیکن کم کم بپایان آورانم گیرد
فرماد: این عضویت پاسخی ای حوان خاصمن آمد از این
یا لبید فرماید.

(بیقهی از من) (۲۷)

(حداکثر چهارماه) ۳۰ روز باشد و هیچ‌ماه در
کمتر از این مقداری بوده نشود. و همکن است سه
ماه متوالی ۳۹ روز باشند یعنی حدود ۴۲ روز بطور
متوالی بده شود. (۱)

سایهای کبیسه: در بالای آن اور شدید که ما در
قری ۲۹ روز و ۱۶ ساعت ۴۴ دقیقه و ۹ ثانیه
و ۵۶ تاله استولی متحسن در محاسبه‌های
مشترک بازده ۴۴ دقیقه و ۲ ثانیه و ۵۴ تاله
ناظم در هرسی سال ۱۱ روز که از این
کسر متر اکم بیشود، کبیسه بیکرند، و این
روزهای کسرها را ماهیاتی ای احتمال فرمایند.
و به همین دلایل دیگر، ما در این الحجه که طبع

علمهای اسلامی، ایام ۲۸ و ۲۹ روزیاند در حال
آشنازی قدر داشتند. (۲) رحل حام علوم اکتفیه آن را ۳۰ روز تکریرند، و این یاده‌حال
کبیسه را طریق شیر خاکین دوره سی ساله
 تقسیم می‌نمایند: سال دوم، پنجم، هشتم، دهم،
 سیزدهم، پانزدهم، هیجدهم، بیست و یکم،
 بیست و دویم، بیست و سهم، بیست و هم.

(۱) به تفابم یکه دوره سی ساله و شرح
دیج العی یکه که داشته معرفت اسلام
+ قوشی، آنرا شرح کرده است. من این
بفرمایید.

الآخره دیگر لعنته در دنگی کافی بود، و قشیر سد
که عکار از کار گذشته باشد کسی هم از راملامت
اویکردا هم مذکوش قولی معروف می‌شد. و طبیعت
اش بر اعظام داده بود و همان‌گر رسله بود هنا
براین حر آمد: حررا؟ و حر؟
کس بود یا بن سل‌المها باسخن دهد جز بود
او، ادم عالم‌نشانی خسته و کوفنه بود که حال
حوالگویی نداشت بنابراین بعیشه‌نامه مردم و
مواقت نهادن فرارش که فرد اسبج، صبح زده
با زهر همسکی گرد غریان جمع شوند، حفله
در مقابل ابیه حمیت علترایان گند.

است وای! شام را باز کردند، و باین
لوب آزادی او اعلام شد. حفله روی اورا
رسید، و آنوق، حلالیت طلبید، او از حشائیر
دلداری میداده ستارش به سب و ساری همینه د
حمدیت فردیک بود پراکنده شوکه می‌شکن از
وزیران روشنمان نموده گفت قریان احتجاجی
فرمایید از حوان صاف هم پرسیم همکر او پر ای
ضیافت از محکوم بعده‌ام جه بوده است؟
یا هم خوب‌ساخت بودند پژوهش کارهای علمی

آن‌شای قدر داشتند؟ رحل حام علوم اکتفیه آن را ۳۰ روز تکریرند، و این یاده‌حال
این‌صورت این اطمینان از کجا پیدا شده بود؟ در
صورتیکه اکثر متقریب به اتفاق جمیعت‌های احتجاج
حفله را امری محله میدانستند ولی او با
خویشی می‌گفت من از سر که نفس نرسم ولی
اطمینان هم از این که حفله بود بیگرد، خویشی
و عین احتجاج او در در پر نیفع حلاط شفایه را است
گشتن ای و بدنای این، او پس از این که نمی‌ترسد؟